



Start z Vladislavi u Třebíče 17.5.2017. Dvoudenní cesta s jedním přespaním v Srbsku v altánku u silnice. Trasa přes Slovensko, Maďarsko, Srbsko, Makedonii těsně za hranici Albánie na kopec (1014mnm) nad jezerem Ohrid nad vesnicí Lin. Trošku utrpení zmírňované dostatkem správných tekutin v autě. Přechod hranic „Mirědita Albánie“ (dobrý den). První tábořiště na kopci nad jezerem Ohrid. Nádherné místo s úžasným výhledem. První společné vaření guláše a zábava se štěnětem, které se po nakrmení zbavilo strachu a chtělo si s každým hrát. V noci jsme alespoň měli hlídače. Noc studená, ale bez deště, takže jsem usínal ve spacáku s výhledem na hvězdy.

1. etapa 19.5.2017 – délka 50km, nastoupáno 1342m, maximální výška 1406mnm.

Krásné počasí, teplo, výhledy na jezero Ohrid. Start z návrší 1014mnm nad rybářskou vesnicí Lin. Na křižovatce se silnicí v sedle první setkání s betonovými bunkry postavenými v socialistické Albánii Enverem Hodžou proti všem. První pokus o výměnu peněz – Luboš mění, ale kurz nic moc.

Šotolinová cesta nad Ohridským jezerem poskytuje nádherný výhled na jezero a městečko Pogradec na konci jezera.



Následuje cesta s několika průjezdy stavbou nových komunikací a lomů. Stavby, systémem - vpředu bagr zakusující cestu do svahu a sypající zeminu dolů, za ním buldozer a nakonec nákladní auto se štěrkem, který buldozer srovná, přírodu moc nešetří. Škoda. Ke konci etapy traverzová cesta nad údolím s typickou vesničkou s kamennými domky, zahrádkami, osly a mezky.



Konec etapy v údolí u starého „kravína“ ve výšce asi 1150mnm. Sjíždím se ještě s Jindrou, Lubošem a Ivanem podívat přes Lekas a Dardhas na vodní nádrž a zase zpět nahoru. Společné vaření a první koncert Luboš a Igor-kytara+zpěv, Honza-foukací harmonika. Nocleh pod širákem – na déšť to nevypadá.

2. etapa 20.5.2017 – délka 36km, nastoupáno 777m, maximální výška 1454mm.



Ráno vyrážíme údolím nahoru k mohutnému skalnímu útvaru. Docela pěkná cesta, dost strmá, ale dá se jet. Nahoře si udělám radost - vyjždím i kamenitou cestu k patě skály – nejvyšší bod naší cesty. Hecujeme se s Pepou, přeci nebudeme tlačit. Nádherná vyhlídka do kraje na pohoří Valamarës.



Sjezd dolů do údolí po čerstvě vytvořené buldozerové cestě a následné kopýtkové kameňačce do typické vesničky Osnat. Tam se stavíme na pivko v „kafébaru“ a družíme se s místním veselým pastevcem. „Gëzuar“ (na zdraví). Luboš nazývá „mafia papa“ a vášnivě ho líbá.



Vesnička je přístupná jen po kopýtkových cestách. Krásnou

kamenitou cestou pokračujeme dál. Zastávka se svačinou u starého kostela a hřbitova. Tlačení nejetelnou úvozovou cestou a sjezd do údolí k říčce, kterou se musíme často brodit. Další cesta podél říčky v krásném kaňonu. Bohužel ve svazích kolem se intenzivně buduje akvadukt – přivaděč vody do hydroelektrárny. Jedná se o betonový žlab vedoucí v traverzu svahu vodu do nádrže a odtamtud nadzemní troubou dolů do elektrárny. Nic moc krásného.



Snad to časem zaroste, ale v současnosti to bolí, je to jako jizva v panenské přírodě. Albánci nejsou zrovna ekologičtí.

Přes poslední kopeček dojíždíme k řece Devoll, kde budeme nocovat. Na našem tábořišti již čeká řidič Honza s novou přítelkyní – želvou Kátou. Zajíždíme si ještě s Jindrou, Ivanem a Pepou vyměnit peníze kousek proti proudu do Lozhanu. Peníze měníme u majitele kafebaru a uděláme mu kšeft – pívko a rakija. Dostáváme jako pozornost talíř s papričkami plněnými sýrem - vynikající. Večer chvíli posedíme s kytarou u ohně a rychle do spacáku. Nedaleko nás táboří v igelitovém přístřešku albánský děda s vnukem a dvěma mezky. Hlídnají přes noc bagr. Vnouček dostává od Jindry dárky – bublifuk, bonbóny a nafukovací balóněk - a spokojeně odchází hlídat. Ráno zkušeně nasedají bokem na mezky a mizí do hor.



3. etapa 21.5.2017 – délka 58km, nastoupáno 1363m, maximální výška

1569mnm.



Vyrazíme kaňonem řeky Devoll po prašné cestě – ve stupnici albánských silnic je to prý druhá nejlepší. Kaňon je úžasný, ale bohužel ve stráni se opět buduje akvadukt. Přijíždíme k přítoku nějaké řeky do Devollu a dáváme se proti proudu této řeky údolím vzhůru. Je to cesta stavenišťem, v údolí probíhá výstavba dalšího akvaduktu. Jedeme dost dlouho podél.

Naštěstí údolí brzy opouštíme. Projíždíme vesnice Lekas a Marjan a začínáme stoupat nekonečným kamenitým kopcem do sedla ve výšce 1569mnm. Opět hecování s Pepou, nikdo z nás nechce slézt z kola. Ostatní tlačí.



Začíná nás honit bouřka a dohání nás kousek za sedlem, kde vyjíždíme na novou asfaltovou silnici. V dešti sjíždíme do vesničky Vithkuq, kde se schováváme v nóbl kafebaru s mramorovou podlahou a jedním společným WC přístupným přímo

z restaurace. Venku je pořádný chcanec, takže dáváme vydělat ochotné majitelce se synem. Rakija na zahřátí. Čeká nás stejně už jen pár km k nádrži Gjanc. Tam se před nejhorším deštěm schováváme do Tranzitu. Stany a přístřešek na vaření stavíme, když déšť trochu poleví. Nic moc, všechno je mokré a je zima. Ani se mi nechtělo se vykoupat v nádrži. Všechno řeší Jindrova žitná, tekutý svetr funguje.



4. etapa 22.5.2017 – délka 75km, nastoupáno 1804m, maximální výška 1406mm.



Ráno je naštěstí oblačnost protrhaná a neprší. Ale všechno balím mokré – to zase bude vůně. Odjíždíme do mírnějších kopců k vesnici Lubonjë a potom kamenitými a po dešti rozbahněnými polními cestami do Clirimu.



Tam svačíme v jednom ze tří polorozpadlých kafebarů. Následuje očištěc – šíleně rozbahněná cesta. Kloužeme, tlačíme, čistíme kola až ke sjezdu do údolí řeky Osum. Sláva – most ještě stojí. Sice je již polorozpadlý, ale stojí. Jindra měl obavy, abychom nemuseli docela divokou řeku brodit. Myslím, že most už dlouho stát nebude. Jeden oblouk již spadl. Za mostem čistíme kola v potoce a zahajujeme výjezd (někdo výtlač) na kopec do vesnice Orgockë.



Cestou jsem měl problémy, aniž bych řadil (jel jsem stále nejlehčí převod), mi vletěla přehazovačka do výpletu a ohnula se mi patka. Opatrně jsem ji srovnal, ale moc jsem nevěřil, že vydrží, byla hodně zdeformovaná. Budu ji muset večer vyměnit.



Pak následuje peklo. Bahnitá cesta do Frasheru. Tlačíme kola do sedla bahnem, nohy zabořené po kotníky v mazlavé hlíně. Luboš ve sjezdu několikrát padá, do bahna, takže „není příliš čistý“. Ve Frasheru opět myjeme kola, tentokrát vodou tekoucí z hadice uprostřed vsi. Původně plánovaná trasa se jet nedá, prý se tam sesunula cesta, tak musíme měnit plány. Stejně by to asi bylo nad naše síly. Ptáme se na jinou cestu a vyrážíme opět vzhůru. Naštěstí kamenitou cestou s pěknými výhledy. V sedle ve výšce asi 1150mm, pod horou Kokojka, se naše cesta láme a zahajujeme úžasný 14km dlouhý sjezd k tábořišti ve výšce 327mm. Cestou jsou zajímavé skalní útvary. Dle staré pověsti se prý dva obři hádali a házeli po sobě kameny, až vznikla hromada a to je Albánie. Tábořiště je u říčky a mostu do pastevecké osady. Spím pod širákem a v noci mě budí déšť. Naštěstí jen krátký, takže mu nevěnuji pozornost. Schovám hlavu do žďáráku a spím dál.

5. etapa 23.5.2017 – délka 35km, nastoupáno 412m, maximální výška 361mnm.



Naplánovaná je odpočinková etapa. Každý jak chce s cílem u termálních pramenů. Jedeme s Ivanem a Jindrou údolím řeky Vjosa s pěknými výhledy do jejího kaňonu. Stavujeme se v městečku Përmet, kde se musíme schovat v kafebaru před hrozným lijavcem. Ulicí najednou teče řeka a ze střech padají vodopády. Po dešti dojíždíme k tábořišti, kde je zatím jen Honza s autem, tak pokračujeme k termálnímu prameni na řece Lengarica. U nádherného starého mostu je kamenná „banja“ s teplou vodou. Tam se už roční zbytek výpravy.

Chvilí tam vydržím, ale moc mě to nebaví. Luboš, s Pepou, Honzou a Lukášem vydrželi ve vodě dvě hodiny. Na obloze se to všelijak honí, začíná pršet, tak ještě zavčas postavím stan. Jindra našel další želvu, ale při venčení Honzovi utíká. Je docela rychlá. Vaříme v opuštěném přístřešku s výdejním okénkem, vypadá to jako stará vrátnice. Kuchaři nás staví do fronty jako na táboře. Nakládáme kola na vlek, abychom se zítra rychleji přesunuli na start další etapy. Ušetříme si tím cestu údolím po silnici.

6. etapa 24.5.2017 – délka 51km, nastoupáno 1563m, maximální výška 980mnm.

Po přejezdu autem startujeme kousek od našeho tábořiště ze 4. etapy. Etapa začíná brutálním kopcem s výhledy na pravoslavný klášterní komplex. Ve vesničce Raban se odpojuje Luboš – není ve své kůži, tak si dá jednodušší cestu. Stále do do kopce. Ve vesničce Sevrani Madh nás překvapuje altánek s občerstvením a honosným nápisem Camping a značkou parkoviště P. Majitelé nás okamžitě odchyťávají, tak se musíme zastavit.



Dál jedeme z kopce do údolí řeky Osum s úžasnými kaňony. Něco takového jsem ještě neviděl. Úzký kaňon se svislými stěnami, hloubky cca 80m, s řekou na dně. Opět nás začíná honit bouřka, tak chvíli posedíme v altánku na konci kaňonu. Vyrážíme opět do kopce – musíme přejet ještě jeden hřeben. Až do vesnice Prishtë jedeme po slušné kamenité cestě, pak pokračuje bahnitá cesta do sedla s vodním rezervoárem. Nemile nás překvapí docela ostrý útok pasteveckých psů. Rychle sesednout, zády k sobě, kola před sebe a kameny do ruky. Dobře to dopadlo, tak posváčíme a pokračujeme dlouhým sjezdem do údolí. Vrch byl hodně kamenitý, trialový, tak jsem si to docela užil. Krásná technická pasáž.



Dojíždíme do údolí do Balabanu a k tábořišti u řeky. Honza s autem a Lubošem tam už čeká. Mají novou osobní stráž, Wilsona. Stojící rozeklaná větev se starou, prostrřilenou a rezavou, italskou přilbou z II. světové. Spím pod širákem na louce u řeky.



7. etapa 25.5.2017 – délka 58km, nastoupáno 1127m, maximální výška 791mnm.



Etapa začíná opět do kopce. Nejdříve asfalt, pak rozbitý asfalt a nakonec šotolina a kameny. Nahoře pěkná hřebenová šotolinová cesta s krásnými výhledy na již projetou i budoucí část cesty. Vodní rezervoár – dost častý jev. Zahrazením nějaké prohlubeniny si místní zadržují vodu na horké léto. Zastávka ve vesnici Buz a úžasný sjezd po asfaltu k řece Viose z výšky cca 783mnm do výšky 84mnm. Pak už jen asfalt hlavní silnice v údolí podél řeky do městečka Tepelenë s pomníkem Ali Pashi (vyhnal Turky) a pamětní deskou na anglického básníka Byrona.

Jinak je v městečku spousta dalších soch s komunistickou tematikou. Opět začíná pršet, takže se zase schováváme před deštěm v kafebaru u silnice. Dojíždíme na tábořiště u řeky Drin (přítok Vjosy). Prší. Koupačka v řece – musím se zbavit špíny. V dešti stavíme stany a přístřešek na vaření. Po večeri trochu zábavy s kytarou a spát. Wilson byl převezen a stojí na hlídce.



8. etapa 26.5.2017 – délka 56km, nastoupáno 636m, maximální výška 381mnm. Poslední etapa je naplánována individuální, odpočinková. Jedu s Ivanem a Jindrou po silnici proti proudu Vjosy přes Këlcyrë a Përmet, opět k tábořišti u termálních pramenů. Jsme tam první, tak jedeme dál k pramenům. Chceme si zkusit projít řekou co nejdále do kaňonu. Zamykáme kola, zouváme tretry a vyrážíme. Vodou, bahnem, po kamenech, stále proti proudu.



Nacházíme další „banju“, ale voda je chladnější než v „komerční banji“ na začátku kaňonu. Pokračujeme dál a nacházíme úžasnou teplou „banju“ s vývěrem ze skály. Shodíme propocené dresy a relaxujeme v teplé vodě. Občas lehce zaprší, ale jak říkal Luboš – před deštěm je nejlepší se schovat do vody.

Po relaxování vyrážíme zpět k tábořišti, kam dojíždí zbytek výpravy. Moc se nezdržují a jedou se také vycachtat. Domluvíme se na ranním odjezdu domů a balíme vše, co nebudeme už potřebovat. Nakládáme kola. Večeři vaříme opět v osvědčeném domečku.



Závěrečný táborák po dešti.



27.5.2017 odjezd domů. V 5hod. vstáváme, v 6hod. vyrážíme. Musíme přejet hory po šílených cestách nad propastmi. Serpentina, úzké cesty, rozbitý asfalt nebo kamenitá cesta. Utrhané krajnice. V autě všichni automaticky šlapeme na brzdu a raději se nekoukáme do propastí podél cesty. Obdivuji Honzu, že to se svým Tranzitem s vlekm dává.



Rychlost 20-30km/hod. V městečku je uzavřená silnice v našem směru, Albánci nás posílají na objíždku, kde úspěšně zapadneme do bahna. S největším vypětím auto vyprostíme a objíždíme to jinudy. Albánci s osly tam prý problémy neměli. Konečně Albánsko-Makedonská hranice. Vychutnává si nás mladíček v celnické uniformě. Musíme na prohlídku do speciální haly.

Čichací pes na drogy a vyptávání čím se živíme. Následuje odvedení řidiče mimo dosah kamer a informace, že máme moc bagáže, takže prohlídka bude trvat min. 3 hodiny. Řešení by prý bylo, kdybychom přispěli na kafe. Deset eur nestačí, řeší to dvacet. „Falemnderit“ (děkujeme) a „mirupafshim“ (nashle).



Pak už jen úmorná dvoudenní cesta domů s noclehem v altánku na známém místě v Srbsku. Večer 28.5.2017 v 18.00hod. příjezd do Vladislavi. Vykládka zavazadel, přeložení do Lubošova auta a tříhodinová cesta do Boleslavi.



Albánie je úžasná země. Nádherné hory zvláštního typu, zajímavé bikové cesty, divoké řeky, kaňony, kolorit starých vesniček. Bohužel horské vesničky se pomalu vylidňují a starý způsob života v horách končí. Budování nových cest a akvaduktů brutálně zasahuje do přírodní krásy. Stále ale stojí za návštěvu.

Anten

